

Kovácsné Szani Anikó

Dublin, 2023.07.14.-07.30.

Nagyon izgatottan vágtam neki az útnak, még sosem utaztam egyedül külföldi tanfolyamra. Bátorságom elnyerte jutalmát, emlékezetes utazásnak lehettem részese.

Dublin egy kiadós esővel várt rám. Utána viszont végig szerencsém volt az időjárással. A tízpercenként változó időjáráshoz hamar hozzászoktam, nem indultam sehova esőkabát nélkül. Ugyanakkor gyakran sétálhattam egy szál pólóban. Az ottani 18 fok valahogy melegebb, mint az itthoni.

Bár kora este érkeztem meg a városba, kollégiumi szállásom elfoglalása után elindultam egy gyors felfedezőútra a belvárosba. Üdítő látvány a városban a rengeteg virág az utcákon, a parkokban, ablakokban, kirakatok felett. Nagyon hangulatossá teszik a dublini utcákat színes ajtók is. Állítólag azért ilyen tarkák, hogy a pubból könnyebben hazataláljanak a férjek.

Dublin tömegközlekedése rendkívül jól szervezett. A jegyrendszerüket érdemes lenne leutánoznunk. Észszerű és utasbarát. Nagyon megmelengette a szívem, amikor kifigyeltem, hogy az írek megköszönik a buszsofőrnek az utazást, mikor leszállnak. Követtem a jó példát.

A nyelviskolában csupa kedves és segítőkész ember támogatta a kurzusok résztvevőinek eligazodását. Mindig türelemmel kommunikáltak velünk, ami nagyon megnyugtató az újoncok számára. Egy már összeszokott csoportba csöppentem bele két varázslatos hétre. Első megszeppentségemen hamar túlsegitettek a fiatalok. Egy igazán nemzetközi csoportba kerültem, így az ír kultúrán és szokásokon kívül kóstolót kaptam a brazil, japán, török, olasz, panamai, koreai, madagaszkári és thai hagyományokból is. Rengeteget tanultunk, de mivel tanáraink rendkívül jó humorérzékkel rendelkeztek, sokat nevettünk is. Az órákon nagy hangsúlyt fektetnek az együttműködésre, ezáltal is fejlesztve beszédképességünket és hallás utáni szövegértésünket is. Néha kicsi volt a pad a laptopnak, könyvnek, füzetnek és még a mobilt is kellett használnunk, de valahogy mégis elfértünk. Nagyon élveztem azokat a nyelvi finomságokat, apróságokat, amikre csak egy anyanyelvi tanár tudja felhívni a figyelmet. Örömmel vettem észre, hogy napról napra egyre könnyebben és egyre több mindent értettem meg mind a tanfolyamon, mind a városban sétálva.

A délutáni, hétfégi kalandozásaim során megbizonyosodhattam róla, hogy az ír nép nagyon elfogadó, ragyogóan megvalósul náluk az „Élni és élni hagyni” íratlan törvénye. Saját bevallásuk alapján ez a nyitottság a történelmük során megélt dolgokból adódik. Mindenütt figyelmességgel, kedvességgel, segítőkészséggel talákoztam. Az állami fenntartású múzeumaik ingyen látogathatóak, igaz a többi árát viszont megkérlik. Egy alkalommal étteremben vacsoráztam, hogy a híres stew-t megkóstolhassam. Hasonlít a mi gulyáslevesünkhöz, mégsem ugyanolyan. Nagyon ízlett. Persze nem hagyhattam ki a híres Guinness sört sem.

Rengeteg látnivalót tartogat a város. Múzeumok, templomok, kiállítások, élményprogramok, a híres Trinity College, ahol a világ legszebb könyvei közé sorolható középkori ír kódexek is találhatóak, a hatalmas Főnix Park, ahol néha szabadon kószálhatnak az állatkerti szarvasok és

még sorolhatnám. Egyik este szerencsém volt egy komolyzenei koncertet meghallgatni a város egyik legrégebbi templomában, a Christ Church Cathedralban.

Hétvégéken befizettem buszos utazásokra is, így eljutottam a Moher-sziklákhöz, Kilkenny-be, Galway-be, Belfastba, kirándulhattam Glandelaugh -nál.

Hazafelé is minden rendben ment a repülőút során, élményekkel, mesélni valóval feltöltődve, rengeteg fotóval értem haza.

Köszönettel tartozom a fogadó intézménynek, a dublini Emerald Cultural Institute-nak, valamint koordinátorunknak, Nedeczky-Heinczinger Anitának, hogy lehetőséget biztosítottak számomra, és segítettek a mobilitás megvalósításában!

